

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 77/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti N., a. s., zastúpenej advokátom JUDr. L. L., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 SŽ 13/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti N., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2011 doručená sťažnosť spoločnosti N., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 SŽ 13/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. februára 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím bývalého Úradu... (ďalej len „úrad“) sp. zn. GRUFT-125/2004/SANE z 11. novembra 2004 bola sťažovateľke uložená pokuta vo výške 40 000 Sk za porušenie ustanovenia § 130 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) tým, že sťažovateľka ako emitent cenného papiera ISIN:CS0009010459 vydaného na základe verejnej ponuky podľa ustanovenia § 170 ods. 1 zákona o cenných papieroch, podľa ktorého sa cenné papiere, ktoré boli k 1. januáru 2002 verejne obchodovateľné podľa doterajších predpisov, považujú za cenné papiere vydané na základe verejnej ponuky, nesplnila informačnú povinnosť, keďže výročnú správu o svojom hospodárení za rok 2002 a doklad o jej uverejnení v dennej tlači s celoštátnou pôsobnosťou uverejňujúcou burzové správy nepredložila úradu a burze cenných papierov, na ktorej je tento cenný papier prijatý na obchodovanie, v zákonom ustanovenej lehote, teda do 31. mája 2003.

Proti uvedenému rozhodnutiu podala sťažovateľka rozklad. Rozhodnutím bývalej Rady Úradu... (ďalej len „rada úradu“) sp. zn. GRUFT--125/2004/SANE/R z 28. februára 2005 bolo rozhodnutie úradu potvrdené a rozklad sťažovateľky zamietnutý.

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sž 33/05 z 29. júna 2006 bola žaloba sťažovateľky na preskúmanie rozhodnutí rady úradu a úradu zamietnutá.

Na základe sťažnosti podanej sťažovateľkou nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/09-54 z 10. decembra 2009 bolo vyslovené porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1, ako aj čl. 38 ods. 2 listiny a tiež čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sž 33/2005 z 29. júna 2006 s tým, že rozsudok bol zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

Následným rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Sž 13/2009-18 z 24. novembra 2010 bola žaloba sťažovateľky opätovne zamietnutá. Rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľky 9. decembra 2010.

Podľa názoru sťažovateľky pri rozhodovaní o jej žalobe bolo potrebné považovať za základné tieto otázky: a) kedy boli predmetné akcie vydané, b) či podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zrušený zákon o cenných papieroch“) zo samotnej skutočnosti, že akcie boli prijaté a obchodované na verejnom trhu, plyní, že boli verejne obchodovateľné, c) ako treba správne vykladať ustanovenie § 93 zrušeného zákona o cenných papieroch.

Ústavný súd v odôvodnení svojho nálezu č. k. IV. ÚS 296/09-54 z 10. decembra 2009 dospel k záveru, že najvyšší súd prevzal v celom rozsahu zistenia a argumentáciu úradu, ale s konkrétne formulovanými námietkami sťažovateľky majúcej podstatný a rozhodujúci význam pre rozhodnutie sa presvedčivo nevysporiadal. Najvyšší súd bol nálezom ústavného súdu viazaný a bolo jeho povinnosťou vysporiadať sa nielen s otázkami výslovne vymenovanými ústavným súdom, ale so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky.

Právny inštitút zaknihovaného cenného papiera zaviedol zrušený zákon o cenných papieroch, ktorý nadobudol účinnosť 28. decembra 1992. Pred týmto dňom nebolo možné vydať cenný papier v zaknihovanej podobe. Z ustanovenia § 154 a nasl. Obchodného zákonníka je jednoznačné, že akciu môže vydať jedine akciová spoločnosť. To znamená, že akciová spoločnosť môže vydať svoje akcie až po svojom vzniku. Z ustanovenia § 5 zrušeného zákona o cenných papieroch vyplýva, že vydanie (emisie) akcií je proces, ktorý trvá po istý čas. Pretože toto ustanovenie považuje za okamih vydania cenného papiera čas splnenia dvoch podmienok, vyplýva z neho záver, že nie je možné vydať akcie so spätnou účinnosťou. Preto právny záver úradu, podľa ktorého akcie sťažovateľky boli vydané ku dňu jej vzniku, teda k 1. máju 1992, je nesprávny. Deň vzniku akciovej spoločnosti a deň vydania jej akcií nemôže byť totožný.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch cenné papiere vydané pred dňom účinnosti tohto zákona sa považujú za verejne obchodovateľné cenné papiere, ak z osobitného zákona alebo z rozhodnutia emitenta, ktoré urobil pred dňom

účinnosti tohto zákona, nevyplýva nič iné. Akcia vydaná v listinnej podobe má všetky náležitosti, keď listina, ktorá ju stelesňuje, obsahuje všetky náležitosti určené ustanovením § 155 Obchodného zákonníka. Taká listina, ktorá by mohla byť podľa zrušeného zákona o cenných papieroch a ustanovenia § 155 Obchodného zákonníka považovaná za akciu vydanú sťažovateľkou, nikdy nevznikla, teda akcie sťažovateľky neboli vydané v listinnej podobe. Ani úrad, ale ani najvyšší súd neoznačili konkrétne žiadnu listinu za akciu sťažovateľky vydanú v listinnej podobe. Naproti tomu skutočnosť, že akcie sťažovateľky boli vydané v zaknihovanej podobe, nespochybnili a nevyvrátili ani úrad, ale ani najvyšší súd. V predmetnej veci pre aplikáciu ustanovenia § 92 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch jednou z rozhodujúcich skutočností bolo, kedy boli vydané akcie sťažovateľky, predtým dňom účinnosti alebo po dni účinnosti zrušeného zákona o cenných papieroch. V tejto súvislosti vychádzajúc z ustanovenia § 5 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch treba dospieť k záveru, že akcie sťažovateľky boli vydané až po dni účinnosti zrušeného zákona o cenných papieroch, a to v zaknihovanej podobe. Vo výpise z Emisií cenných papierov z 18. júla 2003 vydanom Strediskom cenných papierov Slovenskej republiky, a. s. (ďalej len „stredisko cenných papierov“), 18. júla 2003 vyplýva, že akcie sťažovateľky boli vydané v dvoch emisiách, a to 29. marca 1993 16 487 kusov a 28. júla 1993 zasa 9 789 kusov. Preto nemôže obstať názor najvyššieho súdu, že tento výpis neovplyvňuje nijakým spôsobom rozhodnutie úradu a jeho právny názor. Skutkové závery najvyššieho súdu, podľa ktorých akcie sťažovateľky boli vydané ku dňu jej vzniku a v rámci jednej emisie, sú zjavne arbitrárne. Výpis z obchodného registra sťažovateľky svedčí o tom, že od jej vzniku do 26. apríla 1993 mala základné imanie vo výške 16 997 000 Sk a z dôvodu zvýšenia od 27. apríla 1993 už 26 276 000 Sk. Aj z tejto skutočnosti plynie, že akcie sťažovateľky boli vydané v dvoch emisiách. Záver najvyššieho súdu, podľa ktorého dátum uvedený vo výpise je dňom, keď boli tieto akcie zapísané do evidencie, a nie, keď boli vydané, je zjavne nesprávny. Splnenie podmienok vydania cenného papiera určených v ustanovení § 5 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch nie je možné ničím nahradiť. Preto zo samotného pridelenia ISIN-u s prefixom CS nie je možné vyvodit', že akcie boli vydané predtým dňom účinnosti zrušeného zákona o cenných papieroch.

Právny záver úradu a najvyššieho súdu, podľa ktorého akcie privatizované v rámci kupónovej privatizácie nadobudli podobu zaknihovaných cenných papierov na základe ustanovenia § 93 zrušeného zákona o cenných papieroch, je arbitrárny. Podľa tohto ustanovenia akcie, ktoré sa nadobúdajú s použitím investičných kupónov podľa osobitných predpisov, musia sa v súlade s týmito predpismi odovzdať nadobúdateľom v podobe zaknihovaných cenných papierov na doručiteľa. Z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť, že sa tieto akcie stali zaknihovanými akciami zo zákona bez ďalšieho. Aj v takomto prípade totiž musí byť dodržaný postup zaknihovania akcií podľa zákona. Preto ustanovenie § 93 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch samé osebe nezakladalo verejnú obchodovateľnosť cenného papiera. Na tom nič nemení ani úvaha najvyššieho súdu, podľa ktorej ak cenný papier nemá náležitosti verejne obchodovateľného cenného papiera, organizátor verejných trhov takýto cenný papier na verejný trh neprijme, a ak teda cenné papiere nespĺňali podmienku verejnej obchodovateľnosti, nemohli byť ani prijaté na obchodovanie na verejnom trhu. Z ustanovenia § 71 ods. 2 zrušeného zákona o cenných papieroch v znení účinnom 31. októbra 2000 vyplývalo, že na verejnom trhu bolo možné obchodovať iba s cennými papiermi, ktoré spĺňajú zákonom ustanovené podmienky. Teda verejná obchodovateľnosť bola dôsledkom splnenia zákonom požadovaných podmienok, a to buď podľa § 71 ods. 2 písm. a) a b) alebo § 92 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch. Samotná skutočnosť, že akcie boli prijaté na obchodovanie na verejnom trhu, nemá za následok ich verejnú obchodovateľnosť. Neznamenal to ani, že skutočne spĺňali podmienky verejnej obchodovateľnosti.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 SŽ 13/2009, s tým, aby bol rozsudok z 24. novembra 2010 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov právneho zastúpenia advokátom.

Z nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/09-54 z 10. decembra 2009 vyplýva, že v konaní o žalobe sťažovateľky vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 SŽ 33/2005 boli porušené čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru s tým, že rozsudok najvyššieho súdu z 29. júna 2006 bol zrušený a vec vrátená na

ďalšie konanie. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd prevzal v celom rozsahu zistenia argumentáciu úradu, ale s konkrétne formulovanými námietkami sťažovateľky sa presvedčivo nevysporiadal. V tomto smere je odôvodnenie rozsudku nedostatočné. Najvyšší súd mal hlavne venovať väčšiu pozornosť a presvedčivejším spôsobom sa vysporiadať najmä a) s tvrdením sťažovateľky spochybňujúcim názor úradu v otázke, kedy boli predmetné akcie vydané, b) s názorom sťažovateľky o spornosti verejnej obchodovateľnosti predmetných akcií vo väzbe na zrušený zákon o cenných papieroch a na ich prijatie na verejný trh, c) so sťažovateľkou predloženým dôkazom, ktorým bol *«výpis „Emisii cenných papierov“ služba 107 z 18. júla 2003 vydaný Strediskom cenných papierov Slovenskej republiky, a. s.»*, a uviesť, prečo naň neprihliadol.

Z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 2 Sž 13/2009-18 z 24. novembra 2010 vyplýva, že ním bola zamietnutá žaloba sťažovateľky voči N. ako právnej nástupkyňi úradu, ktorý bol medzičasom zrušený. Podľa názoru najvyššieho súdu z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že cenné papiere boli vydané v prvej vlne kupónovej privatizácie, ktorá sa uskutočnila v rokoch 1991-1992. Z oznámenia Fondu... (ďalej len „fond“) z 1. decembra 203 vyplýva, že N., a. s. (pôvodné obchodné meno sťažovateľky), boli založené fondom 25. apríla 1992, pričom emisia akcií vo výške základného imania bola vydaná ku dňu vzniku, t. j. k 1. máju 1992. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Nitra vyplýva, že dňom zápisu vznikla spoločnosť so základným imaním 16 977 000 Sk, ktoré tvorili akcie v počte 16 487 ks na majiteľa s menovitou hodnotou 1 000 Sk a akcie v počte 510 ks s menovitou hodnotou 1 000 Sk. Podľa § 93 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch akcie privatizované v rámci kupónovej privatizácie nadobudli podobu zaknihovaných cenných papierov, teda dematerializovanú podobu, boli zo zákona zaknihované a vydané v rámci jednej akcie. Identifikačný kód ISIN pre emisie akcií, ktoré boli určené na privatizáciu v prvej vlne kupónovej privatizácie, pridelovalo ešte federálne ministerstvo financií pred začatím kupónovej privatizácie s prefixom CS. Verejne obchodovateľným cenným papierom vydaným po nadobudnutí účinnosti zrušeného zákona o cenných papieroch pridelovalo identifikačný kód ISIN Ministerstvo financií Slovenskej republiky s prefixom SK. Súd sa stotožnil so záverom úradu, že samotná skutočnosť, že cenné papiere sťažovateľky majú ISIN s prefixom CS, dokazuje, že boli vydané pred účinnosťou zrušeného zákona o cenných

papieroch v rámci prvej vlny kupónovej privatizácie. Preto cenné papiere sťažovateľky boli verejne obchodovateľné zo zákona. Z tohto dôvodu jej nemohlo byť udelené povolenie podľa § 72 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch. Keďže akcie boli vydané pred účinnosťou zrušeného zákona o cenných papieroch, teda pred 28. decembrom 1992, považujú sa za verejne obchodovateľné podľa § 92 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch. Dňom 1. januára 2002 nadobudol účinnosť zákon o cenných papieroch. Podľa § 170 ods. 1 zákona o cenných papieroch cenné papiere, ktoré boli k 1. januáru 2002 verejne obchodovateľné podľa doterajších predpisov a neboli ku dňu účinnosti tohto zákona prijaté na obchodovanie na trh kótovaných cenných papierov Burzy cenných papierov, považujú sa za cenné papiere vydané na základe verejnej ponuky. Ku dňu 1. januára 2002 boli cenné papiere sťažovateľky verejne obchodovateľné podľa doterajších predpisov a boli prijaté na voľný trh burzy. Boli teda vydané na základe verejnej ponuky. Akcie sťažovateľky boli 19. novembra 1993 prijaté na obchodovanie na verejnom trhu (burze) a 8. decembra 1999 boli realizované priame obchody s týmito akciami, resp. 25. apríla 2002 bol realizovaný anonymný obchod s akciami. Ak cenný papier nemá náležitosti verejne obchodovateľného cenného papiera, organizátor verejných trhov takýto cenný papier na verejný trh neprijme. Ak by teda cenné papiere sťažovateľky nespĺňali podmienku verejnej obchodovateľnosti, nemohli by byť prijaté na obchodovanie na verejnom trhu. Ak boli prijaté na obchodovanie na verejnom trhu, museli podmienky verejnej obchodovateľnosti splniť predtým, než boli prijaté na obchodovanie na verejnom trhu. Dátum uvedený vo výpise Strediska cenných papierov je dňom, keď boli cenné papiere zapísané do evidencie, a nie, keď boli vydané. Cenné papiere sťažovateľky sa považovali za verejne obchodovateľné dňom účinnosti zrušeného zákona o cenných papieroch, a preto k 31. októbru 2000 boli verejne obchodovateľné zo zákona. Z ustanovenia § 99f ods. 2 zrušeného zákona o cenných papieroch v znení účinnom k 31. decembra 2001 vyplýva, že ak emitent nerozhodne podľa § 1 ods. 4, že cenné papiere, ktoré boli verejne obchodovateľné k 31. októbru 2000, prestanú byť verejne obchodovateľné, považujú sa až do 30. apríla 2002 za verejne obchodovateľné, aj keď nie sú prijaté na trh kótovaných cenných papierov, a teda podľa § 170 zákona o cenných papieroch sa posudzujú ako cenné papiere vydané na základe verejnej ponuky. Pokiaľ sa sťažovateľka odvoláva na výpis Emisií cenných papierov z 18. júla 2003 a tvrdí, že jej akcie boli vydané po dni účinnosti

zrušeného zákona o cenných papieroch, teda po 28. decembri 1992, treba skonštatovať (ako to vyplynulo z oznámenia fondu), že akcie sťažovateľky boli vydané ku dňu jej vzniku, a teda pred účinnosťou zrušeného zákona o cenných papieroch. Samotná kópia výpisu z 18. júla 2003 nemôže podľa názoru najvyššieho súdu ovplyvniť nijakým spôsobom rozhodnutie úradu a jeho právny názor.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Právne závery sťažovateľky sú založené predovšetkým na tvrdení, podľa ktorého predmetné akcie boli vydané po 28. decembri 1992, teda po nadobudnutí účinnosti zrušeného zákona o cenných papieroch, pričom nie je možné, aby boli vydané so spätnou platnosťou k 1. máju 1992, kedy sťažovateľka vznikla ako subjekt práva. Popiera tiež, že by niekedy existovali akcie v listinnej podobe, pretože boli vždy iba v zaknihovanej podobe, teda dematerializované.

Opačné závery najvyššieho súdu považuje ústavný súd za presvedčivé a logické. V žiadnom prípade ich preto nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Treba vychádzať z toho, že v čase založenia sťažovateľky ako právnickej osoby zrušený zákon o cenných papieroch ešte nebol účinný a Obchodný zákonník, ktorý právne náležitosti akcií ako jediný upravoval, poznal iba akcie v listinnej podobe. Tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého požiadavky ustanovenia § 5 zrušeného zákona o cenných papieroch vylučovali, aby v rovnaký deň akciová spoločnosť vznikla a zároveň už aj boli vydané jej akcie, je v danom prípade neakceptovateľné. V momente založenia akciovej spoločnosti totiž neexistovali žiadne také procedurálne postupy, ktoré by z časového hľadiska bránili vydaniu akcií v listinnej podobe k rovnakému dňu, ako akciová spoločnosť vznikla. Zrušený zákon o cenných papieroch, a teda ani jeho § 5 v tom čase neplatili.

Niet dôvodu pochybovať o tom, že akcie sťažovateľky v listinnej podobe boli vydané už ku dňu jej vzniku. Vyplýva to tak z výpisu z obchodného registra, ako aj z oznámenia fondu. To zároveň znamená, že v súlade s ustanovením § 92 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch bolo treba akcie sťažovateľky vydané k 1. máju 1992 považovať za verejne obchodovateľné.

Keďže podľa § 93 ods. 1 zrušeného zákona o cenných papieroch akcie privatizované v rámci kupónovej privatizácie museli mať podobu zaknihovaných cenných papierov, pôvodné akcie sťažovateľky existujúce v listinnej podobe boli v roku 1993 transformované na zaknihované akcie (29. marca 1993) a neskôr (28. júla 1993) bolo vydaných ďalších 9 789 kusov akcií, a to taktiež v zaknihovanej podobe. Tieto skutočnosti vyplývajú z výpisu strediska cenných papierov z 18. júla 2003.

Nadväzne na dosiaľ uvedené úvahy treba prisvedčiť najvyššiemu súdu aj v tom, že akcie sťažovateľky sa považovali za verejne obchodovateľné odo dňa účinnosti zrušeného zákona o cenných papieroch a boli verejne obchodovateľné aj ku 31. októbru 2000, resp. až do 30. apríla 2002 (aj keď by neboli prijaté na trh kótovaných cenných papierov burzy cenných papierov), pretože sťažovateľka nerozhodla o zrušení ich verejnej obchodovateľnosti v zmysle § 99f ods. 2 zrušeného zákona o cenných papieroch. Podľa § 170 zákona o cenných papieroch bolo potrebné akcie sťažovateľky posúdiť ako také, ktoré

boli vydané na základe verejnej ponuky, čo zakladalo povinnosť sťažovateľky predložiť správu spolu s dokladom o jej uverejnení v zmysle § 130 zákona o cenných papieroch.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2011